

[Jens Foged.]

af landsskatteretssager bliver væsentligt formindsket, således at man kan få sagerne behandlet væsentligt hurtigere, og vi finder, at der i det fremsatte forslag er aspekter i den retning.

Vi finder, at det nok vil være gavnligt, at amtsskatteinspektørerne, før der indsendes klage til landsskatteretten, har udarbejdet koncept på en sådan måde, at det kan afsendes, men det skal dog forud præsenteres for vedkommende klager. Jeg vil tro, at hvis der virkelig findes forhandlingsvilje og forhandlingsmuligheder, vil mange af sagerne standse på et sådant niveau og derved aldrig komme til landsskatteretten. Vi hilser med tilfredshed, om noget sådant kunne komme til at gå.

Der er to nye stykker til § 8 om, på hvilken måde klage kan afvises, som vi måske finder bør tages op til nøjere drøftelse. I § 8 indsættes der som nyt stk. 7 og stk. 8, at afgørelser, der vedrører afvisning af en indkommen klage efter § 13, kan træffes af retspræsidenten, en retsformand eller en kontorchef, og noget lignende gælder efter den foreslåede § 15 a. Vi finder, at det måske er lidt for stor en bemyndigelse at lægge i enkeltmands hånd, og at det i stedet for skulle finde sted sammen med retspræsidenten og nogle af de folkevalgte. Måske er det et område, hvor vi finder, at der ikke burde ske nævneværdige ændringer, for jeg ved, at disse afgørelser om afvisning ofte er truffet af den samlede landsskatteret, og så var man enig om, at der var grundlag for en sådan afvisning. Det er en af de ting, vi gerne vil have behandlet.

Vi er enige i, at ejendomssager, der går til landsskatteretten, tidligere har været behandlet på en sådan måde, at der var en endelig sagsafgørelse, de kan altså ikke gå videre til domstolene, og vi kan tiltræde, at det nu måske står lidt tydeligere i loven. Vi finder, at når det er bedømmelsessager, er det ikke af ret stor nytteværdi at gå til højere instans.

Der er et spørgsmål, jeg lige må stille til ministeren, det er måske mig, der ikke har været vågen nok, men jeg kan ikke finde frem til ikrafttrædelsesdatoen. Det finder vi dog nok ud af. Vi er venligt stemt over for lovforslaget.

Glistrup (FP):

Ministerens lovforslag indeholder flere småforbedringer af redaktionel karakter eller vedrørende ting, som ikke har været særlig praktiske i den foreliggende formulering. Der er f. eks. for denne afdeling den regel, der har stået fra dansk skatterets fødsel — i § 10 står den nu — om, at en skatteyder kan klage over en anden skatteydere formentlig for lave ansættelse. Den bruges meget sjældent, og ministeren benytter nu lejligheden til at få den ud. Jeg har kun selv brugt den én gang i min tid. Det var vedrørende den daværende ledende socialdemokrat K. K. Steincke, der solgte en gård, han havde købt ude i Ballerup, og mens alle andre blev spekulantbeskattet, gik denne socialdemokrat fri for at blive spekulantbeskattet. I sådanne tilfælde, hvor der er mistanke om, at man undlader at beskatte af politisk-tekniske grunde, var det måske trods alt en meget god bestemmelse at have stående i lovgivningen i stedet for, som ministeren nu vil, at lade den glide ud.

Af de mere væsentlige praktiske ting, som ministeren foreslår, er der i hvert tilfælde en enkelt ting, som er god. Det er, at man vil udvide klagefristen fra de 4 uger til fremtidig 8 uger. Når man overhovedet i sin tid, i 1938, fik denne 4 ugers regel ind, beroede det antagelig på noget af en fejlalogislutning fra den borgerlige retspleje, hvor man jo har den samme 4 ugers regel ved klage fra byret til landsret. Der er det ganske rimeligt, for der er et hensyn at tage til den mand, der har vundet sagen ved byretten: at han kan regne med, at nu er han blevet sikker, når der er gået en vis kortere tid og der ikke normalt vil kunne ske nogen appel.

Et lignende hensyn er der imidlertid ikke at tage til skattevæsenet. Skattevæsenet har ikke nogen interesse i at hvile på vundne laurbær, at man har fået medhold i et skatteråd, eller hvad nu den underordnede instans er. Skattevæsenet har kun én eneste interesse, nemlig at ligningen bliver rigtig. Selvfølgelig vil det for den, der har tabt en sag ved et skatteråd, eller hvad det nu er for en underinstans, være i hans egen interesse, så snart han har afklaret sine tanker, at påklage sagen til den højere myndighed både for ikke at skulle betale disse merkatter, og for at han kan sikre sig beviset nogenlunde i tide. Men det beror formentlig